

Arrest

nr. 149 529 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in omwille van humanitaire redenen, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde in hoofde van elk van de verzoekers eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 12 maart 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden voor beide bestreden bevelen als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit hebben en van Romani origine is.

Dat Amnesty International benadrukt en herhaalt dat Amnesty ernstig bezorgd is over de gedwongen uitwijzingen van Roma en andere minderheidsgroepen naar Kosovo waar ze terecht komen in een klimaat van discriminatie en geweld. Slechts een handvol mensen zijn in staat om werk te vinden en worden met tal van problemen geconfronteerd zoals toegang tot gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting.

‘EU-landen die mensen terugsturen naar plaatsen waar ze vervolgd kunnen worden of waar ze op een andere manier in gevaar zijn, overtreden het internationaal recht. De EU moet Roma en andere minderheden internationale bescherming bieden totdat het voor hen veilig is om naar Kosovo terug te keren’, zegt Sian Jones, Kosovo expert bij Amnesty International. (eigen onderlijning)

In een ander rapport Not welcome anywhere; Stop the forced return of Roma to Kosovo beschrijft Amnesty de manier waarop Roma en andere minderheden uitgewezen worden naar Kosovo en in welke omstandigheden ze daar terechtkomen.

Naar schatting zou ongeveer de helft van de uitgewezen Roma Kosovo opnieuw verlaten.

Op 12 mei 2011 hebben de overheden van België, Nederland en Luxemburg een akkoord ondertekend met Kosovo over de terugname van Roma en andere minderheidsgroepen. Amnesty International is bezorgd over de gedwongen terugkeer van Roma en andere minderheden naar Kosovo, die in het kader van dat akkoord mogelijk wordt.

Door de ondertekening van het terugname-akkoord sluiten de Benelux-landen de ogen voor het risico op vervolging van deze minderheden. Doordat de Kosovaarse overheid er niet in slaagt om de langdurige en systematische discriminatie van Roma in Kosovo aan te pakken, lopen zij bij hun terugkeer het risico op vervolging, wat in strijd is met het beginsel van non-refoulement.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel manifest de mening is toegedaan dat de Dienst rekening houdt met elke informatie die zij voorhanden heeft om te besluiten om cliënten een bevel te moeten bezorgen om het grondgebied te verlaten.

Dat dit evenwel niet correct is, daar dit standpunt van Amnesty International herhaaldelijk geuit is, alsook zeer actueel is.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. De bestreden beslissingen bevatten in casu een motivering in rechte en in feite. Met name wordt vastgesteld dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum, zodat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Verzoekers betwisten niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig visum en onregelmatig in het Rijk verblijven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad merkt op dat verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden bevelen zodat zij in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Verzoekers betogen dat de gemachtigde rekening dient te houden met elke informatie die hij voorhanden heeft om tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten te besluiten. Zij menen dat de gemachtigde onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar hun situatie.

Zij benadrukken dat zij naast hun Kosovaarse nationaliteit van Roma-orgine zijn. Zij vrezen terecht te komen in een klimaat van discriminatie en geweld en te worden blootgesteld aan een risico op vervolging, waarbij ze verwijzen naar rapporten van Amnesty International uit 2010 en 2011. Verzoekers beroepen zich op actuele informatie van Amnesty International, die dateert uit 2010 en 2011.

In dit kader benadrukt de Raad, zoals volgt uit het administratief dossier, dat verzoekers op 5 augustus 2010 een asielaanvraag indienden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 62 252 bevestigd. Op 27 juli 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze tweede asielaanvraag werd bij beslissing van 25 augustus 2011 niet in overweging genomen. Deze beslissing werd door verzoekers niet aangevochten in beroep.

Uit arrest nr. 62 252 blijkt dat verzoekers zich in het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal eveneens hebben beroepen op de rapporten van Amnesty Internationaal. De Raad motiveerde hieromtrent als volgt: *“3.2.11.2. Waar verzoekende partijen, onder verwijzing naar voormeld rapport van Amnesty International, stellen dat de situatie in Kosovo nog steeds instabiel en onzeker is en dat Roma uit Kosovo nog steeds internationale bescherming behoeven, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar motivering betreffende het wijzigende beeld van de RAE-gemeenschap in Kosovo niet stelt dat de situatie honderd procent perfect is en zich nergens nog problemen van welke aard dan ook zouden voordoen. Verwerende partij wijst er slechts op dat de situatie sinds het gewapend conflict in 1999 wel degelijk aanzienlijk gewijzigd is, en dat er talrijke mogelijkheden aan nationale en internationale autoriteiten aanwezig zijn in Kosovo waartoe men zich in geval van etnische problemen kan wenden. Verder wijst de Raad erop dat verweerder duidelijk aangeeft dat de UNHCR in zijn “Guidelines” van november 2009, waar het voormeld rapport van Amnesty International uitdrukkelijk naar verwijst, (p. 10) “benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld”. De UNHCR en Amnesty International, stellen dus duidelijk dat uit het loutere feit dat een persoon afkomstig is uit Kosovo en behoort tot één van de minderheden aldaar, niet kan worden besloten dat er in hoofde van deze persoon een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, maar dat zulke asielaanvragen individueel moeten worden beoordeeld.*

Uit de individuele beoordeling door verwerende partij blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen en hun vrees ten aanzien van de UCK in Kosovo geen geloof kan worden gehecht.

Betreffende de situatie van de RAE-gemeenschap in Klinë waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, motiveert verwerende partij het volgende:

“Uit continue directe contacten tijdens de missie maar ook erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Klinë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was.”

De citaten van verzoekende partijen uit het Amnesty International-rapport van september 2010 maken geen enkel gewag van de toestand in Klinë. Voormelde motivering betreffende de specifieke situatie in Klinë, die steun vindt in de uitgebreide landeninformatie gevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier 1,2 en 3 stukken 17, deel 1, 19, deel 1 en 15, deel 1) en waaruit blijkt dat deze voor wat betreft de RAE, waartoe de Roma behoren, goed is, wordt derhalve niet weerlegd.

Door het niet geloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, in samenlezing met de veilige situatie in de regio Klinë waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, besluit verwerende partij terecht tot de weigering van de status van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.”

De Raad stelt vast dat de bestreden bevelen werden gegeven nadat de asielaanvragen door de asiendiensten en de Raad op grondige wijze werden beoordeeld.

Voorts werden de bestreden bevelen gegeven nadat werd beschikt over de aanvraag om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden werd aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is bepalend geweest voor de afgifte van de bestreden bevelen. Uit arrest nr. 149 530 van 10 juli 2015 blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

geen melding hebben gemaakt van hun vrees voor discriminatie en geweld in het land van herkomst. De gemachtigde kon er bij het geven van de bestreden bevelen dan ook van uitgaan dat de beoordeling die reeds plaats had in het kader van de asielaanvragen nog steeds geldig was.

3.5. Het komt in principe aan de verzoekers toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekers naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekers (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekers te worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekers betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non in casu.

Zoals reeds vastgesteld door de commissaris-generaal en de Raad, stellen UNHCR en Amnesty International duidelijk dat uit het loutere feit dat een persoon afkomstig is uit Kosovo en behoort tot één van de minderheden aldaar, niet kan worden besloten dat er in hoofde van deze persoon een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, maar dat zulke asielaanvragen individueel moeten worden beoordeeld. Hierbij moet worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, dat een reëel risico op ernstige schade definieert (cf. HvJ 17 februari 2009, zaak C-465/07, Elgafaji, pt. 25).

Door louter te verwijzen naar rapporten van Amnesty International tonen verzoekers geen schending van artikel 3 EVRM aan nu zij deze rapporten niet betrekken op eigen omstandigheden en daardoor een schending van artikel 3 EVRM niet concreet noch aantoonbaar maken. Bovendien hielden de commissaris-generaal en de Raad in het kader van verzoekers' asielaanvragen reeds rekening met de rapporten van Amnesty International uit 2010 en 2011 en werden deze meegenomen in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat de situatie in Kosovo heden zo veranderd is dat een andere beoordeling zich opdringt.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekers tonen evenmin aan dat de gemachtigde in de aanloop van zijn beslissing tot afgifte van de bestreden bevelen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt. Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES